

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 11 0 U 020761 18 Uvp
Banjaluka, 19. novembra 2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Edine Čupeljić, predsjednika vijeća, Merside Bjelobrk i Smiljane Mrše, članova vijeća, uz učešće zapisničara Nataše Božić, u upravnom sporu po tužbi tužioca V.T., opština P., kojeg zastupaju punomoćnici iz Zajedničke advokatske kancelarije „T.“, advokati R.T., N.M. i S.T., B., protiv rješenja tužene Republičke uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove, broj: 21.05/473-217/17 od 28. aprila 2017. godine, u predmetu eksproprijacije nepokretnosti, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci, broj: 11 0 U 020761 17 U od 30. januara 2018. godine, u sjednici vijeća održanoj 19. novembra 2020. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova upravnog spora.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom se odbija tužba protiv uvodno označenog akta tužene, te odbija zahtjev tužioca za naknadu troškova spora. Osporenim aktom se odbija žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Područne jedinice Prnjavor, broj: 21.36/473-9-4/09 od 05. aprila 2017. godine. Tim se rješenjem, u tački 1. dispozitiva, usvaja prijedlog Republike Srpske, pa u svrhu izgradnje objekta saobraćajne infrastrukture autoputa Banjaluka-Doboj, eksproprišu nepokretnosti označene kao k.č. broj: 251/14, 253/2, 253/4 i 253/6, upisane u pl. br. 602 k.o. N.L., kao posjed tužioca sa 1/1 dijela, što po starom premjeru odgovara: k.č. broj: 200/14, 200/2, 200/15 i 200/12, upisane u zk. ul. 129 k.o. M., kao vlasništvo tužioca sa 1/1, stvarno i faktičko vlasništvo tužioca sa 1/1 dijela; u tački 2. dispozitiva, usvaja zahtjev tužioca za eksproprijaciju nepokretnosti označenih kao: k.č. br. 251/15 i k.č. br. 251/16, upisane u pl. br. 602 k.o. N.L., kao posjed tužioca sa 1/1 dijela, što po starom premjeru odgovara k.č. br. 200/21 i k.č. br. 200/20, upisane u zk. ul. br. 129 k.o. M., kao vlasništvo tužioca sa 1/1 dijela, stvarno i faktičko vlasništvo tužioca sa 1/1 dijela; u tački 3. dispozitiva, odbija zahtjev tužioca za eksproprijaciju nepokretnosti označenih kao: stambeni i drugi objekti bliže označeni u dispozitivu rješenja, zajedno sa zemljištem označenim kao k.č. br. 250 i k.č. broj: 251/8, te zemljište označeno kao: 248, 249/1, 249/2, 251/1, 251/5, 251/6, 251/7, 251/9, 253/1 i 251/17, upisane u pl. br. 602 k.o. N.L., kao posjed tužioca sa 1/1 dijela, po starom premjeru: k.č. broj: 192/6, 200/3, 192/7, upisane u zk. ul. br. 129; k.č. broj: 192/3 i 192/4, upisane u zk. ul. br. 58; k.č. broj: 192/5, 192/1, 200/11, 192/9, 200/4, 200/5 i 192/8, upisane u zk. ul. br. 129; k.č. broj: 192/2, upisana u zk. ul. br. 58 i k.č. broj: 200/13 i 200/1, upisane u zk. ul. br. 129, sve k.o. M., kao vlasništvo tužioca sa 1/1

dijela, stvarno i faktičko vlasništvo tužioca sa 1/1 dijela; u tački 4. dispozitiva, određuje da je odlukom Vlade Republike Srpske, broj: 04/1-012-2-508/09 od 26. marta 2009. godine, utvrđeno da je od opšteg interesa izgradnja autoputa Banjaluka-Doboj; u tački 5. dispozitiva, da korisnik eksproprijacije stiče pravo na posjed eksproprijsanih nepokretnosti danom isplate naknade za iste; u tački 6. dispozitiva, korisnik eksproprijacije Republika Srpska je dužna, putem investitora JP „Autoputevi“ Republike Srpske d.o.o. Banjaluka i izvođača radova, da obezbijedi da tužilac i njegova porodica za vrijeme izgradnje nadvožnjaka i pristupnog puta koriste put označen kao k.č. broj 187/1 „Put u Tukove“, nekategorisani put površine 271 m², upisan u pl. br. 50 k.o. N.L., posjed opštine Prnjavor sa 1/1 dijela i k.č. br. 187/2 „Put u Tukove“, nekategorisani put površine 34 m², upisan u pl. br. 708 k.o. N.L., posjed Republike Srpske sa 1/1 dijela, zatim most preko rijeke Lišnje i postojeći pristup do ulazne kapije; u tački 7. dispozitiva, da će se postupak sporazumnog određivanja naknade za eksproprijsane nepokretnosti provesti nakon pravosnažnosti rješenja; u tački 8. dispozitiva, da će se nakon pravosnažnosti rješenja i isplate naknade izvršiti uknjižba Republike Srpske, kao vlasnika i posjednika sa 1/1 dijela; u tački 9. dispozitiva, da će se o troškovima postupka odlučiti posebnim zaključkom.

Odbijanje tužbe sud obrazlaže stavom da su prvostepeni organ i tužena, u skladu sa članovima 2., 3., 6., 11., 14. stav 1., 15. stav 1., te članom 29., u vezi sa članom 25. Zakona o eksproprijaciji („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 112/06, 37/07, 66/08, 110/08 i 79/15, u daljem tekstu: ZE), usvojili prijedlog za eksproprijaciju parcela navedenih u tački 1. dispozitiva rješenja i zahtjev tužioca za eksproprijaciju parcela iz tačke 2. dispozitiva rješenja, jer se tužilac o tome sporazumio sa korisnikom eksproprijacije. Pravilno je odbijen zahtjev za eksproprijaciju preostalih nepokretnosti iz tačke 3. dispozitiva, jer je utvrđeno da je važećim planskim aktima predviđen način rješavanja pristupa istim, tako da su planirana dva pristupna puta u cilju omogućavanja tužiocu da ih normalno koristi. Činjenica da se radi o dva pristupna puta proizlazi iz: Ugovora za projektovanje i izgradnju dionice autoputa Banjaluka-Prnjavor od 14. aprila 2014. godine, sa opštim i posebnim uslovima ugovora, Izjašnjenja JP „Autoputevi Republike Srpske“ od 23. februara 2015. godine, sa dopisom nadzornog organa od 28. avgusta 2014. godine, Izvoda iz odluke o utvrđivanju opšteg interesa, objavljene u „Službenom glasniku Republike Srpske“, broj: 108/16, sa navedenim parcelama koje se eksproprišu radi izgradnje pristupnog puta nepokretnostima tužioca, Ugovora o regulisanju prava i obaveza od 20. februara 2017. godine, zaključenog između investitora i izvršioca usluga, predmet kojeg je cijepanje parcela za dodatnu eksproprijaciju, Plana parcelacije za autoput Banjaluka-Doboj, kojim je predviđena izgradnja lokalnih puteva i nadvožnjaka koji povezuju posjed tužioca i magistralni put, Odluke od 01. decembra 2016. godine, o utvrđivanju opšteg interesa za eksproprijaciju parcela potrebnih za izgradnju nadvožnjaka, te Stručnog mišljenja iz marta 2017. godine, po kojem se pored pristupa preko nadvožnjaka, zadržava i pristup do posjeda tužioca kakav je sada na terenu, ispod mosta, a za ostvarenje ovog pristupa nije potrebna dodatna eksproprijacija. Prema nalazu i mišljenju vještaka poljoprivredne struke Dragana Mandića, tužilac ima privredni interes da koristi preostali dio nepokretnosti, sa svim objektima, jer se radi o velikoj površini zemljišta koja je dovoljna za poljoprivrednu proizvodnju, odnosno privrednu djelatnost, a uslovi korišćenja za tužioca se neće znatno promijeniti, s obzirom na situaciju na terenu, prvenstveno lokaciju i način korišćenja. Nalazom i mišljenjem vještaka saobraćajne struke Radomira Gatarića je potvrđeno da je pristupni put do posjeda tužioca obezbijeden. Za korišćenje postojećeg puta za vrijeme izgradnje nadvožnjaka i pristupnog puta, korisnik eksproprijacije je tužiocu dao saglasnost, putem investitora i izvođača radova. U dopisu izvođača radova od 30. maja 2015. godine, detaljno je obrazložen način na koji će tužilac imati pristup do preostalog dijela nepokretnosti. U Stručnom mišljenju je potvrđeno da se zadržava sadašnji pristup do posjeda tužioca. Iz tih razloga je neosnovan prigovor da nije

obezbijeđen pristupni put. Nemaju uticaja na rješenje stvari navodi da mu nije dozvoljeno vještačenje putem vještaka hidrološke, ekološke i geološke struke, na okolnost postojanja mogućnosti poremećaja površinskih i podzemnih voda na ostalim nepokretnostima, jer je sud u ranijoj presudi, broj: 11 0 U 012826 13 U od 07. aprila 2015. godine, konstatovao da je nalazom i mišljenjem Tehničkog instituta d.o.o. Bijeljina, odgovoreno na sva sporna ekološka pitanja i da nisu potrebna dalja vještačenja po tom pitanju, a navodi da će izmještanje rijeke Lišnje proizvesti ekološke poremećaje i opasnost za imanje tužioca, da su izneseni kao pretpostavka, bez jasnih pokazatelja, pa nije potrebno hidrološko vještačenje. Nalazeći da osporeni akt navodima tužbe nije doveden u sumnju, presudom tužbu odbija kao neosnovanu.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje presude tužilac osporava njenu zakonitost, u skladu sa članom 35. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS). Ističe da je korisnik eksproprijacije u nezakonitom posjedu ekspropriisanih nepokretnosti, suprotno tački 5. dispozitiva rješenja, da su prinudom oduzete iz posjeda tužioca, da put do kuće nije izgrađen, da vrijednost imovine nije adekvatno procijenjena, da uslovi za dalji život na preostalom dijelu nisu utvrđeni i da su ostali neizvjesni, da mu nakon devet godina vođenja postupka nije plaćena pravična naknada. Postupak je bio nepravičan, jer da je ostavljen u neizvjesnosti u pogledu naknade i pristupa preostaloj imovini i mogućnosti da nastavi kvalitetno i zdravo da živi na preostalom dijelu nepokretnosti. Korisnik eksproprijacije nije sa tužiocem pokušao prethodno sporazumno riješiti stvar, niti mu je dao ponudu za pravičnu naknadu. Obrazloženje presude je nekvalitetno, jer sud nije obrazložio svoje stavove, a član 11. ZE je izložio teoretski, bez utemeljenja u vještačenjima koja su mu zabranjena u toku postupka. Navodi da je pogrešno primijenjen član 11. ZE, jer mu nije dozvoljeno da izvede dokaze od kojih zavisi primjena tog člana, te da je učinjena povreda člana 8. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 13/02, 87/07 i 50/10, u daljem tekstu: ZOUP), u vezi člana 54. ZE, jer mu nije dozvoljena procjena nepokretnosti kao građevinskog zemljišta. Sud je prekršio član 33. ZUS, u vezi sa članovima 9., 38. i 39. ZOUP, jer nije pravilno ocijenio navode tužbe da je rješenjem nametnuta obaveza licu koje nije učestvovalo u postupku, izvođaču radova, te da pravo tužioca na pristup imovini zavisi od dobre volje lica koje nije učesnik u postupku. Nisu primijenjeni članovi 17. i 78. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 124/08, 58/09 i 95/11, u daljem tekstu: ZSP), pa da su tužiocu uskraćena osnovna svojinska prava na nepokretnostima. U presudi nema nikakvog obrazloženja za navode o kršenju člana II/3k Ustava Bosne i Hercegovine, člana 1. Protokola I uz Evropsku konvenciju, člana 8. Evropske konvencije, u vezi sa pravom na dom. Predlaže da se zahtjev uvaži i tužena obaveže da mu nadoknadi troškove spora za sastavljanje zahtjeva u iznosu od 1.535,62 KM.

U odgovoru na zahtjev tužena ostaje kod navoda iz obrazloženja osporenog akta i predlaže da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Zainteresovano lice RS, putem Pravobranilaštva Republike Srpske, u odgovoru na zahtjev ističe da nisu osnovani prigovori na primjenu člana 11. ZE i odbijanje zahtjeva za eksproprijaciju nepokretnosti iz tačke 3. dispozitiva rješenja, jer nije ispunjen nijedan od kriterija propisanih tim članom. Tužiocu nije uskraćen pristup preostalom dijelu, pristup nije znatno otežan i na preostalom dijelu nije onemogućena ili bitno smanjena njegova dotadašnja egzistencija. U pogledu pristupa preostalom dijelu navodi: da je na osnovu rezultata raspravljanja i svih dokaza utvrđeno da je prema Planu parcelacije za autoput Banjaluka-Doboj, predviđena izgradnja lokalnih puteva i nadvožnjaka, koji povezuju posjed tužioca i magistralni put, te da ovaj pristup nije znatno otežan; da je 01. decembra 2016. godine, donesena odluka o utvrđivanju opšteg interesa za eksproprijaciju parcela potrebnih za izgradnju nadvožnjaka; da

je u martu 2017. godine, izrađeno Stručno mišljenje prema kojem se, pored pristupa preko nadvožnjaka, zadržava i pristup do posjeda tužioca ispod mosta, kakav je sad na terenu i za ostvarivanje ovog pristupa nije potrebna dodatna eksproprijacija. Drugi kriterijum za ocjenu, da ne postoji privredni interes za korišćenje preostalih nepokretnosti, odnosno da je onemogućena ili bitno smanjena dotadašnja egzistencija vlasnika nepokretnosti, nije ispunjen, a tužilac ga nije označio kao sporan. Iz tih razloga je odbijanje zahtjeva zasnovano na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni propisa. Dodaje, da je u momentu podnošenja zahtjeva za vanredno preispitivanje presude, pristup do porodičnog objekta postojećim putem ispod mosta kakav je predviđen u Stručnom mišljenju već bio izgrađen, što je korisnik eksproprijacije dokazao fotografijama priloženim uz odgovor na tužbu, od decembra 2017. i januara 2018. godine. Tužilac nije priložio nijedan dokaz da mu je od momenta uvođenja izvođača radova u posjed nepokretnosti bio onemogućen pristup i da nije ispoštovana preuzeta obaveza. U presudi je dato valjano obrazloženje radi čega sud prihvata odbijanje prijedloga za vještačenje putem vještaka hidrološke i geološke struke, na okolnost trajnog poremećaja površinskih i podzemnih voda i stav da su u postupku riješena sva sporna ekološka pitanja i da nisu potrebna dalja vještačenja. Predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovore na zahtjev, pobijanu presudu i ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Predmetni postupak je pokrenut 2009. godine, po prijedlogu korisnika eksproprijacije za potpunu eksproprijaciju zemljišta opisanog u tački 1. dispozitiva rješenja, u svrhu izgradnje autoputa Banjaluka-Doboj, uz koji su podnesene isprave propisane članom 25. ZE, a na osnovu odluke Vlade Republike Srpske od 26. marta 2009. godine, kojom je utvrđen opšti interes. Tužilac je podnio zahtjev da se na osnovu člana 11. ZE, eksproprišu i preostale nepokretnosti.

Iz stanja spisa predmeta proizlazi da je u ovoj upravnoj stvari više puta odlučivano od strane upravnih organa i nadležnog suda u upravnom sporu. Prvostepeno rješenje je doneseno u izvršenju označene presude od 07. aprila 2015. godine i rješenja tužene od 17. aprila 2015. godine, te je u ponovnom postupku održano šest rasprava, s uviđajem na licu mjesta, te su izvršene potrebne dopune vještačenja. Rješenjem od 05. aprila 2017. godine se usvaja prijedlog za eksproprijaciju nepokretnosti iz tačke 1. dispozitiva rješenja i usvaja zahtjev tužioca za eksproprijaciju nepokretnosti iz tačke 2. dispozitiva, a odbija zahtjev tužioca za eksproprijaciju preostalih nepokretnosti iz u tačke 3. dispozitiva rješenja. Osporenim aktom se odbija žalba, te pobijanom presudom odbija tužba i ostaje na snazi osporeni akt.

Ne utiče na drugačije odlučivanje navod zahtjeva da je korisnik eksproprijacije u nezakonitom posjedu ekspropriisanih nepokretnosti, s obzirom da je prvostepenim rješenjem, u tački 5. dispozitiva, odlučeno kako je i propisano članom 33. stav 1. ZE. Predmet ovog postupka nije zaštita prava tužioca u vezi sa stupanjem u posjed nepokretnosti prije isplate naknade, a prema stanju spisa tužilac je u drugom postupku tražio zaštitu tog prava.

Prigovor da tužiocu put do kuće nije izgrađen ne dovodi u sumnju pravilnost i zakonitost prvostepenog i drugostepenog akta, jer je u ponovljenom postupku dat odgovor na pitanje trajnog rješenja pristupnog puta. Vještak saobraćajne struke Radomir Gatarić je dao dopunu nalaza i obrazložio nalaz na održanim raspravama, na osnovu kojeg je utvrđeno da je prema Planu parcelacije za autoput Banjaluka-Doboj, na teritoriji opštine Prnjavor, koji je u junu 2016. godine usvojila Narodna skupština Republike Srpske, objavljenom u „Službenom glasniku Republike Srpske”, broj: 56/16, pristup do nepokretnosti tužioca obezbijeden. U Stručnom mišljenju od marta 2017. godine, koje je izradio „Ruting“ Banjaluka i UT uslovima za autoput

Banjaluka-Doboj, na teritoriji opštine Prnjavor, definisana je trasa pristupa do nepokretnosti tužioca preko nadvožnjaka, kao javnog puta, te navedeno zemljište koje se ekspropriše za izgradnju tog puta. Odluka o utvrđivanju opšteg interesa Vlade Republike Srpske, od 01. decembra 2016. godine, za eksproprijaciju zemljišta za izgradnju pristupnih i lokalnih puteva, objavljena je u „Službenom glasniku Republike Srpske”, broj: 108/16, a vještak se izjasnio koje parcele se eksproprišu za izgradnju nadvožnjaka i pristupnog puta, te za uklapanje lokalnih puteva u trasu nadvožnjaka. Glavni pristup tim nepokretnostima ide sa magistralnog puta, nadvožnjakom preko autoputa, prelazi na lijevu stranu autoputa gledano u pravcu Prnjavora, uklapa se u postojeći lokalni put, gdje se na dijelu kod parcele k.č. br. 251/4 vrši odvajanje lokalnog puta u obliku čvorišta i sistemom lijevo-lijevo, ostvaruje pristup paralelno sa trasom autoputa do postojećeg pristupnog puta tužioca. Pristupni put obuhvata zemljište širine 8 m, predviđene su bankine i odvodni kanali, tako da je širina pristupnog puta 3,5 m, obostrane bankine po 1 m i preostali dio od 2,5 m za odvodne kanale. Prema Stručnom mišljenju, zadržava se i sadašnji pristup od magistralnog puta do tih nepokretnosti, koji prolazi ispod mosta autoputa, s tim da se izgradi novi most na rijeci Lišnji, jer je korito rijeke izmješteno, a most je na Planu označen kao objekat „Lišnja 9A“. Za realizaciju ovog pristupa nije potrebna dodatna eksproprijacija, jer je to obuhvaćeno u osnovnoj trasi autoputa, što je vještak obrazložio. Organi uprave su pravilno utvrdili da je tužiocu obezbijeđen pristupni put iz dva pravca i da taj pristup nije teži u odnosu na postojeći, pa je sud ocijenio da je prigovor neosnovan, uz konstataciju da će tužilac pristup preostalim nepokretnostima imati i za vrijeme trajanja izgradnje autoputa na način koji je detaljno opisan u obrazloženju pobijanih odluka, za svaku fazu izgradnje autoputa.

Utvrđenje da su ispunjeni uslovi za nesmetano korišćenje preostalog zemljišta, zasnovano je na nalazu i mišljenju vještaka poljoprivredne struke Dragana Mandića koji se izjasnio da se isto nalazi s lijeve strane magistralnog puta Klačnice-Prnjavor, na udaljenosti 60 m do 100 m od magistralnog puta i 60 m od linije eksproprijacije budućeg autoputa, u seoskoj sredini, u blizini kuće tužioca, da sve parcele čine jednu cjelinu ukupne površine 31.206 m² i da se mogu koristiti kao i do sada, kada se riješi odgovarajući pristupni put. Parcele označene kao k.č. broj: 251/14, 253/2, 253/4 i 253/6 procijenjene su po cijeni od 7,50 KM/m², što ukupno iznosi 45.773 KM. Do sporazumnog rješenja visine naknade za eksproprišanu nepokretnosti u provedenom postupku nije došlo, jer je očigledno visina naknade sporna. U skladu sa članovima 68. stav 1. i 70. stav 1. ZE, postupak određivanja naknade provodi se nakon pravosnažnosti rješenja o eksproprijaciji u posebnom postupku, a u slučaju spora pred nadležnim sudom u vanparničnom postupku. Prigovor da tužiocu nije dozvoljena procjena nepokretnosti kao građevinskog zemljišta je bez uticaja na zakonitost osporenog akta, jer je procjena vezana za postupak određivanja naknade, koji se vodi po pravosnažnosti rješenja o eksproprijaciji i u kojem može isticati te prigovore.

Nije osnovan prigovor da je tužiocu uskraćeno pravo na vještačenja od kojeg zavisi primjena člana 11 ZE. Upravni organ je u ponovnom postupku postupao prema uputama datim u presudi od 07. aprila 2015. godine, u kojoj je rečeno da nije potrebno ponovo provoditi ekološko vještačenje, jer su sporna ekološka pitanja raspravljena u prethodno ponovljenom postupku, da nije potrebno vršiti hidrološko vještačenje, vezano za izmještanje korita rijeke Lašve, s obzirom da se za te zahvate pribavljaju saglasnosti nadležnih organa. U nalazu i mišljenju Tehničkog instituta d.o.o. Bijeljina su dati odgovori na sva sporna ekološka pitanja, sačinjenom na osnovu Studije uticaja na životnu sredinu projekta autoputa Banjaluka-Doboj od čvora Mahovljani, do veze sa autoputem na Koridoru Vc, rješenja o odobravanju Studije uticaja na životnu sredinu br. 15-96-135/10 od 21. marta 2011. godine, Akcionog plana za zaštitu životne sredine i socijalna pitanja autoputa Banjaluka-Doboj: Dionica 1 Banjaluka-Prnjavor. Prikazani su rezultati dobijeni snimanjem životne sredine na lokacijama u neposrednoj blizini

predmetnih nepokretnosti, te je dato mišljenje da nema potrebe za novim vještačenjem, jer bi dalo iste rezultate, a da se tek nakon izgradnje autoputa može vršiti dalje praćenje eventualnih negativnih uticaja korišćenja autoputa na životnu sredinu i primjenjivanje adekvatnih mjera zaštite. U rezultatima ovog ekološkog vještačenja su dati parametri vezani sa stepen zagađenosti vazduha zagađujućim materijalima, urađena je analiza zagađenosti vazduha na toj lokaciji, izmjeren je nivo saobraćajne buke autoputa, te zaključeno da su sve utvrđene vrijednosti u granicama dozvoljenih zakonom, zbog čega nije bilo potrebno vršiti druga vještačenja.

Neosnovan je prigovor da je pobijanom presudom povrijeđeno pravo tužioca na pravično suđenje iz člana II/3e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, te pravo na imovinu iz člana II/3k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola I uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda i pravo na dom iz člana 8. Evropske konvencije. Tužiocu je omogućeno da učestvuje u postupku i izjavljuje pravne lijekove na odluke kojima nije bio zadovoljan, a iz iznesenih razloga nije bilo uslova da se tužba protiv osporenog akta uvaži, pa nije osnovan navod da su mu pobijanom presudom povrijeđena navedena prava, jer su u presudi dati razlozi za odbijanje tužbe. U spisu se ne nalazi nijedan dokaz koji bi ukazao na kršenje tih prava, pa su ovi navodi očigledno proizvoljni. Za odlučivanje u osporenom aktu su dati valjani razlozi, prihvatio ih je nižestepeni sud, jer su zasnovani na utvrđenim činjenicama i nisu dovedeni u sumnju tužbom, a ne dovode se u pitanje niti navodima zahtjeva, zbog čega ih prihvata i ovaj sud kao pravilne.

Slijedom prednjeg, pobijanom presudom nije ostvaren nijedan razlog iz člana 35. stav 2. ZUS, pa se na osnovu člana 40. stav 1. ZUS zahtjev tužioca odbija.

Odluka o troškovima postupka iz stava 2. izreke ove presude, zasniva se na članu 49a. stav 1. ZUS. S obzirom da tužilac nije uspio u upravnom sporu, ne pripada mu pravo na naknadu troškova spora, pa se ovaj zahtjev odbija kao neosnovan.

Zapisničar
Nataša Božić

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić